

C.W. Schultz-Lorentzen prædiken seksagesima

Taler

Christian Wilhelm Schultz-
Lorentzen
Præst

Dato

16. februar 1941

Sted

Vor Frelzers Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 4, vers 1-20

- 1 Dette er Lignelsen om Sædemanden, denne underlige Sædemand. Der var en
Biskop og en udmærket Biskop, der beklagede sig over, at Grundtvig i den
Salme, vi sang, skrev: »En Sædemand gik ud at saa, og strø'de rundt med begge
Hænder«. »Jeg har aldrig set en Sædemand,« sagde Biskoppen, »der brugte
5 begge Hænder.« »Nej,« blev der svaret, »men det er det underlige ved denne
Sædemand, at han sparer ikke paa Sæden, han bruger begge Hænder.« Det
hedder et andet Sted: »Velsignelserne trindt om Land rundhaandet strør han
ud«. Deri ligner denne Sædemand ikke de andre kloge Bønder af vor Slags. For
saadan en klog Bonde han kender sin Jord saa godt, at han ved, hvad der duer af
10 den, og hvad der ikke duer. Og det kunde aldrig falde ham ind at spille Sæden
paa en haardtraadt Vej eller et stenet og urent Stykke Jord. Dem vilde han lade
ligge, hvor de laa, og bare strø Sæden over den fede Muldjord, der kunde give
igen mangefold, hvad den fik. Og saadan kan ogsaa de Folk være, der kalder sig
Sædemænd. Guds Ords Sædemænd. De gør tit Forskel. Der var engang, det er
15 maaske saadan endnu —, at man i visse Kredse ikke regnede det for en ordentlig
Prædiken, naar den ikke var delt i to Dele, først et Stykke til de uomvendte, et
Stykke med Dom i, de skulde rystes ud af deres Sløvhed, og saa til sidst et Stykke
til de omvendte med Evangeliet. Denne Fremgangsmaade var aabenbart
omsorgsfuld; men den Sædemand i Lignelsen, som er Gud selv, eller, om vi
20 hellere vil, Guds Søn, Vor Herre Jesus selv, han er ikke saa klog. Han er bare saa
kærlig, at han ikke kan gøre Forskel. Ligesom det hedder om ham, at han lader
sin Sol opgaa over onde og gode og lader det regne over retfærdige og
uretfærdige, saadan hedder det her, at han giver sin Sæd ud over det hele uden at
gøre Forskel, at Gud giver sit Ord som Gave til hvert eneste Menneske, hvem
25 han end er, og hvordan han end er. Dette er vor Herres Jesu Kristi Evangelium.
Det har vi at tro paa og trøste os ved, at Gud ikke er gaaet os forbi og gaar os ikke

forbi, men trods vor Usselhed Urenhed rækker han os sit Ord, Gaven til det evige Liv.

30

For vi kan ogsaa kalde Lignelsen for Lignelsen om Sæden, som er Guds Ord. Det er den eneste Sæd, Vorherre regner med, og det er kun Frugten af den Sæd, han regner med. Han siger ikke, at der ikke kan gro noget af sig selv i Menneskelivet. Det kan der. Alt, hvad vi sammenfatter i Ordet Kultur, er jordvokset Frugt. Men det har ingen Ting med Guds Rige at gøre. Guds Rige er ovenfra. Alt det andet er nedenfra. Det er, set i Lyset af Guds Rige, kun for Ukrudt at regne. Det kan være menneskelig Storhed og Dygtighed, det kan ogsaa være Redelighed og Godhed, med eet Ord Moral. Ære være det; vi skal, som de Mennesker vi er, bearbejde den Jord, vi er sat paa, og faa det bedste ud af det. Men det er alligevel noget af os selv og for os selv. Den Sæd, der her er Tale om, er Guds Ord, saaet ovenfra af den store Sædemand, det er Guds Riges Frugter, det gælder om, dem Paulus nævner som Retfærdighed, Fred og Glæde i Helligaanden. Det vil sige at have sit Forhold til Gud i Orden, fordi vi tager mod hans Ord om Syndernes Forladelse, det vil sige at søge den indre Fasthed og Ro, der kommer af at hvile i Gud og forlade sig paa Gud. Det er ikke noget, der kan ses uden paa et Menneske, slet ikke. Skal vi nævne noget, der kan ses, skulde det da være Fred, og Glæden i et Ansigt, der lyser af Fred, og maaske engang imellem en Lovsang, der kommer helt inde fra og er skabt af Gud.

50 Men endelig har man ogsaa kaldt Lignelsen for Lignelsen om fire Slags Sædejord. Nu gælder det os. Det kan vi ikke vise fra os. Sædemanden saar, og Sæden falder, men hvordan er vi? Det Spørgsmaal kommer vi ikke uden om. Det er ikke os, der skal skabe Frugten, men det er i os, den skal skabes. Hvad har vi for Jord at byde Sædemanden? Har vi et Sind, der er uimodtageligt for Sæden som Vejen og Stengrunden eller fyldt med allehaande Ukrudtsplanter, eller kan vi gøre, som Brorson synger: Byd Gud dit arme, bange Hjærte til, et aabent, villigt Sind til at tage imod Guds Ord? Det Spørgsmaal kan nok forurolige os og skal forurolige os. Vi bliver aldrig færdige med det. Der har været talt om, især af Læger, at der var Men- nesker, der var religiøst sterile, det vil sige uimodtagelige for Kristendom, altsaa uden Haab og uden aandeligt Liv. Men det er ikke Vorherres Mening. Han gik aldrig nogen forbi, Syndere og retfærdige, Børn og gamle, til dem alle hed det: Kom hid til mig, og jeg skal give Eder, hvad I trænger til: evigt Liv. Han gaar heller ikke mig forbi, hvor koldt og mørkt end mit Hjærte er. Han venter paa, at Sæden skal gro. Gud er en taalmodig Gud. Skulde vi saa ikke ogsaa være taalmodige. Det hedder i Lignelsen om den gode Jord, at

65

det er dem, der, naar de har hørt Ordet, beholder det i et smukt og godt Hjærte og bærer Frugt i Taalmodighed.

70 Vi beder om, at vi maa blive regnet til dem.

Kilde

Prædikener af C.W. Schultz-Lorentsen. Nordlundes Bogtrykkeri, København, 1943

75 **Kildetype**

Dokumentation i bogværk

Tags

Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Seksagesima

80 **URI**

<https://www.dansketaler.dk/tale/c-w-schultz-lorentzen-praediken-seksagesima>

85

90

95

100